

sigtede i sager om overtrædelse af straffelovens § 191 var i besiddelse af, men som angiveligt tilhørte andre. Landsretten afviste, at der var tale om hittegods, idet pengene var i de sigtedes varetægt. Under hensyn til de omstændigheder, hvorunder pengene blev fundet, tiltrådte landsretten i begge sager, at der var holdpunkter for at antage, at beløbet hidrørte fra lovovertrædelser. Da der under en senere straffesag mod den person, som pengene blev opbevaret for, kunne blive spørgsmål om konfiskation af beløbet, fandtes betingelserne for beslaglæggelse at foreligge, jf. den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 825, jf. § 824.

Der tilsigtes ikke ændringer i denne retstilstand med lovforslaget.

Såfremt det i sådanne tilfælde ikke viser sig muligt at identificere den person, der kan sigtes for den lovovertrædelse, som pengebeløbet må antages at hidrøre fra, forudsættes politiet imidlertid på et senere tidspunkt at kunne konstatere, at der (nu) er tale om hittegods, idet ingen gør krav på pengene. Beslutter politiet at opgive eller frafalde påtale mod den pågældende, vil spørgsmålet om, til hvem det beslaglagte gods skal udleveres, kunne indbringes for retten efter den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807 d, stk. 1, 2. pkt., jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

Tilfælde, hvor effekter afleveres til politiet af ikke mistænkte med henblik på efterforskningen, er omfattet af § 804, stk. 3.

For så vidt angår indgreb i meddelelseshemmeligheden samt fratagelse af de genstande og penge, som en anholdt har hos sig, opretholdes de hidtil gældende regler, hvortil der henvises i *stk. 3*.

Det kan i den forbindelse nævnes, at Højesteret i to afgørelser gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1993, s. 1, og 1995, s. 374*, har fastslået, at retten kun kan give telefonselskaber pålæg om edition med hensyn til teleanlysninger - dvs. oplysning om hvilke telefoner der sættes i forbindelse med en bestemt telefon - hvis også betingelserne i retsplejelovens § 781 er opfyldt. Dette gælder, uanset om oversigten over telefonsamtaler er udarbejdet før eller efter, politiet indledte en efterforskning mod den person, som oplysningerne angår.

Der tilsigtes ikke ændringer i denne retstilstand med lovforslaget.

Til § 802

Bestemmelsen fastsætter betingelserne for beslaglæggelse hos mistænkte.

Der sondres mellem »genstande« (*stk. 1*) og »gods« (*stk. 2*). Beslaglæggelse af »genstande« sker i forbindelse med efterforskningen og kan omfatte effekter uden nogen værdi, f.eks. et brev. Udtrykket »genstan-

de« omfatter - i overensstemmelse med praksis efter den gældende § 824, stk. 1 - også penge. Ved »gods« forstås derimod formueaktiver, idet der her er tale om beslaglæggelse til sikkerhed for visse fordringer. Det kræves ikke, at »gods« kan påvises fysisk. Der kan f.eks. være tale om aktiver registreret i Værdipapircentralen. Særligt for så vidt angår beslaglæggelse af genstande eller værdier, der kan konfiskeres, bemærkes, at beslaglæggelse med henblik på udbytte- eller genstandskonfiskation skal ske efter *stk. 1*, mens beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation skal ske efter *stk. 2*. Sondringen har bl.a. betydning for den civilretlige virkning af beslaglæggelsen, jf. den foreslåede § 807 b og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Mistankekravet i *stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1*, er nyt, men vil næppe indebære nogen ændring i forhold til hidtidig praksis. Det foreslås, at den pågældende skal være »mistænkt med rimelig grund« svarende til kravet i § 755, stk. 1, og § 792 a, stk. 1, om henholdsvis anholdelse og legemsbesigtigelse.

Forslagets *stk. 1* omfatter i det væsentlige de samme tilfælde som den hidtidige § 824, stk. 1. For så vidt angår beslaglæggelse med henblik på konfiskation bemærkes dog, at beslaglæggelse skal ske efter *stk. 1*, når der bliver tale om konfiskation af udbytte, jf. f.eks. straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 1. led, og § 76 a, stk. 1-3, eller når der bliver tale om konfiskation af genstande med henblik på at forebygge yderligere lovovertrædelser, jf. f.eks. straffelovens § 75, stk. 2, eller færdselslovens § 133 a. Værdikonfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og *stk. 3*, og § 76 a, stk. 5, er derimod ikke omfattet af bestemmelsen, jf. bemærkningerne nedenfor til *stk. 2* og *pkt. 2.3.3* i de almindelige bemærkninger.

At en genstand kan tjene som bevis, indebærer ikke blot, at den kan tænkes at skulle indgå som en del af anklagemyndighedens bevisførelse i retten, men også at den (kun) skal anvendes til oplysning af sagen i forbindelse med politiets efterforskning.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at Højesteret i to kendelser af 2. april 1998 (*Ugeskrift for Retsvæsen 1998, s. 795 og s. 798*) tog stilling til, om det for at tage en ting i bevaring efter den gældende § 824, stk. 1, er tilstrækkeligt at godtgøre, at der er begået en forbrydelse, og at den pågældende genstand kan antages at få betydning som bevismiddel, eller om der konkret skal kunne redegøres for genstandens betydning som bevismiddel i en bestemt, verserende sag.

I den første sag var politiet i forbindelse med brevkontrol hos en varetægtsfængslet med tilknytning til en rockergruppe kommet i besiddelse af et nyheds-